

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

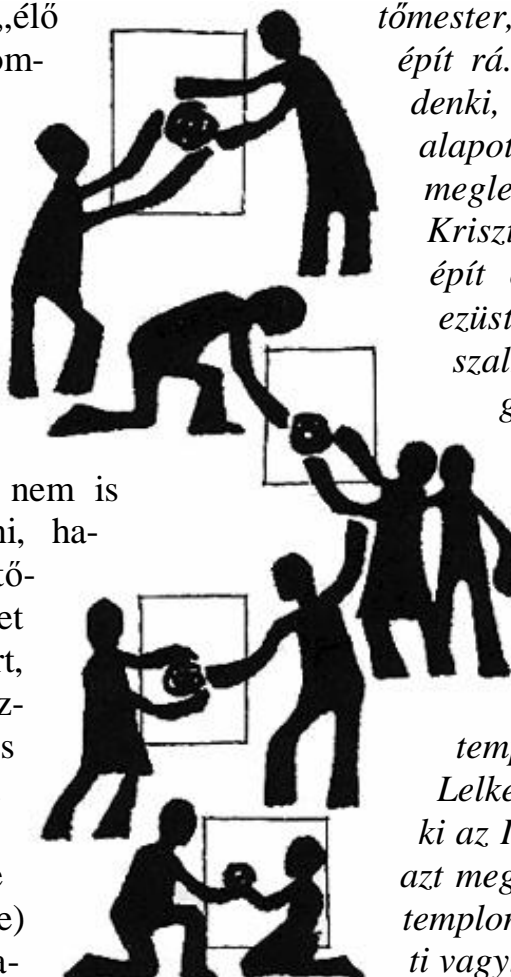

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
X. évfolyam 5. szám (86.) - 2013. június

Tanévzáró

- „**mint élő kövek épüljeteK Krisztus fölé lelki házzá**” -

Már Dobó István mondta az egri vár védőinek, hogy „a vár ereje nem a kőben vagyon, hanem a védők lelkében.” Ezért Péter apostol hasonlata nagyon igaz, hogy mint „élő kövek” épülünk templomná. A Biblia nyelvezetében az „élő víz” a forrásvizet jelenti a ciszterna vagy tó álló vizével szemben. Ami mozgásban van. Mit jelenthet akkor az „élő kő”? Nem azt a követ, amit beépítettek, és aztán ott marad, és nem is lehet többé hozzányúlni, hanem azt, amit az Építőmester, az Atya szünet nélkül épít. Nem azért, hogy Lego játékként összerakja és szétszedje, és nem is azért, mintha még ne lenne kész. Ez a lelki épület (Isten népe és az Egyház közössége) nem akkor tölti be hiva-

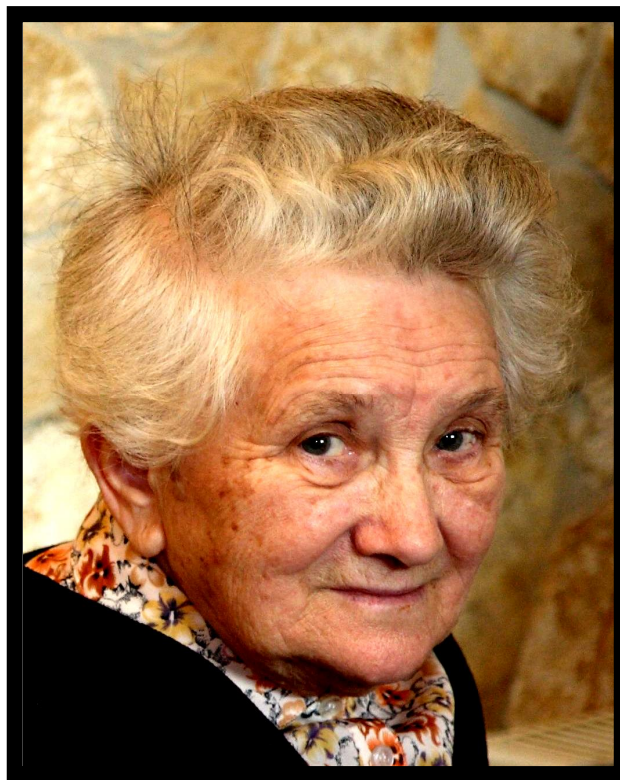

tását, ha majd egyszer készen lesz, hanem akkor, amikor épül. *„Ti Isten épülete vagytok. Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá. Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; ama nap fogja világgossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. (...) Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.” (1Kor 3,9-17)*

Marika néni RIP!

Egyházközségünk egyik legismertebb híve, Marika néni 2013. május 24-én végleg eltávozott közülünk. 84 évet élt. Személyisége, töretlen hite és hűséges szolgálata mindenkit gazdagított. Június 7-én a búcsúztatásán sokan ott voltunk a Lőrinci temetőben. Életét testvére, Orosz Laci bácsi foglalta össze, aki 14 éven át volt templomunk sekrestyése.

Szarvas Andrásné sz. Orosz Mária 1929. január 25-én Pálfordulása napján született Szegváron, második gyermekként bátyja után. Következő évben öccse is született. A szülőknek vegyes boltjuk volt a faluban. A gyermekkor bevallottan gondtalanul és boldogan telt. Öt elemi osztály után, mint bejáró diák Szentesen végezte a polgári iskolát. Utána a kiskunfélegyházi katolikus tanítónőképzőbe jelentkezett a Kalocsai Szegény Iskola-nővérekhez (Constantinum Leánynevelő-intézet). Ez már 1944 ősze, az ágyúdörgés már hetek óta hallatszott. Egy hét után kiürítették az internátust és az iskolát. A vidéki növendékek iskolatársaiknál találtak szívességi szállást, míg átvonult a front. Négy évig a nővérek nevelték és oktatták. Mindig a legjobb tanulók között volt, mert szülei tudatosították benne, hogy ezzel tartozik a sok munkáért, gondoskodásért. Az ötödik évben, 1949-ben már az államosított iskolában kapta meg a tanítói oklevelet. Szerencsére állást is kapott a szentesi tanyavilág egyik iskolájában. Erre szükség is volt, mert szülei lakóházát és boltját eddigre államosították, és a család albérlésbe kényszerült. Később Marika néni tanítói szobájába költöztek szülei is. Öt évnyi tanyai tanítószkodás után tüdőbeteg lett. 3 évig kórházi kezelés alatt állt, kezelőorvosa szerint Marika néni

lett a kórház reklámja, mert sikerült teljesen meggyógyulnia. Már mint lábadozó beteg is besegített a kórház laboratóriumában, asszisztensnői oklevelet szerzett, és távozása után még két évig a kórház rendelőjében dolgozott, mert a hangos beszédet orvosai megtiltották, így nem mehetett vissza egyből tanítani. 1960-ban meghalt az édesapja, édesanyját az öccse, Laci bácsi vette magához. 1961-ben Marika néni férjhez ment Szarvas András általános iskolai tanárhoz. A csongrád megyei Eperjes határában, egy állami gazdaságban kaptak pedagógusi állást és szolgálati lakást. Három gyermekük született, egy lány és két fiú. Marika néni munka mellett elvégezte a szegedi tanárképző főiskolát, magyar történelem szakos tanár is lett. Aktív közösségi életet élt diákjai körében, énekkart vezetett, a kicsiknek sokat mesélt, kirándultak. Sajnos férje súlyos betegséggel küzdött, fél tüdejét kivették, szívbeteg is volt. A tanyáról minden orvosi segítség messze volt. Az édesapát

ért második szívinfarktus után, 1974 nyarán költözött a család Pestszentimrere. Vidékről a lakás és új állás keresése sok fáradsággal járt, az év decemberében férje meghalt. Egyedül maradt három gyermekével az új helyen, legkisebb fia ekkor volt első osztályos. Korábbi években is, de ettől az időtől kezdve még fontosabbá váltak számára a rokoni kötelek, távolabbra került a megszokott, számára kedves családtagoktól, rokonoktól. 1980-ban öccse, Laci bácsi is felköltözött két, anya nélkül maradt lányával és a nagymamával Makóról Pestszentimrere, így együtt nevelték az öt gyermeket. A lányok és fiúk szép sorban férjhez mentek, megnősültek az idők folyamán, így tizenhat unokát tudhatott a magáénak. Tanítói munkáját mindig komolyan vette, éjszakákon át javította a füzeteket, vázlatokat írt. Iskolai munkája mellett fogyatékos gyermekek házi tanítását is vállalta, hogy fenntarthassa családját és iskoláztathassa gyermekeit. 1984-ben ment nyugdíjba, majd utolsó napjáig az unokáit tanította. Nagyon szeretett olvasni, sok verset kívülről szavalt, szívesen és lelkesen énekelt és imádkozott. Marika néni már serdülőként a Szociális Testvérek hatása alá került, ugyanis szülőfalujában, Szegváron volt az újonc házuk. (Ott töltötte jelölt idejét Salkaházi Sára is az 1930-as évek elején.) Így azután a testvéreken kívül sok nevesebb egyházi személlyel is kapcsolatba került, akik a háború és az üldöztetés elől itt találtak menedéket. Itt tudatosult benne az anyai ágon öröklött szociális és egyházas érzés. Komolyan fontolgatta, hogy belép a Társasághoz, azonban a Szociális Testvéreket már az általános feloszlás előtt elűzték a faluból. Nyugdíjazása után már több ideje volt az egyházközségi feladatokban való részvétel-

re. Életének ez a szakasza már előttünk folyt le. Mindenütt igyekezett ott lenni, ahol tenni tudott, a Rózsafüzér Társulat vezetőjeként, Szent Ferenc harmadrendjében, az énekkarban, kirándulások és zarándoklatok szervezésében és egyéb templomi dolgokban. Mindig mindenkinek rendelkezésére állt. A legtalálóbb méltatás, amit egy vele egykorú asszony mondott róla a napokban: mindenki előtt nyitva állt a szíve, senkit sem utasított el, főleg nem a legkisebbeket. Az utolsó napig dolgozott, néhány munkája így félbe is maradt.

Hisszük, hogy teljes életet élt, és reméljük, hogy a földi álmom után boldog valóságra ébredt, immár odaát.

Van egy igaz történetem drága Marika nénival kapcsolatban. Édesanyám 1998-ban elhunyt. Ő a Rózsafüzér Társulat tagja volt. Visszavitettem Marika néninek a titkot, mondván, hogy többet nem kell már Édesanyámnak. Marika néni kérte, ne adjam vissza, hanem folytassam, amit Édesanyám elkezdett. Most is hálával gondolok rá, mert elfogadtam kérését, és azóta a Rózsafüzér csoport tagja vagyok, és jól érzem magam az imádságos kedves testvérek között. Drága Marika néni, nyugodj békében!

Keller Istvánné Marika

Nagyon régóta ismertem. 1985-ben kért fel engem, hogy hétfőnként tartsam én az imaórát. Akkoriban még 5-6 pad tele volt testvérekkel, akik a Rózsafüzért imádkozták, sok-sok énekkel színezve. Békés, szeretetre méltó asszony volt. Sok zarándokutat szervezett, évente 2-3-at is. Előre utánajárt, ki kivel szeretne ülni a buszon, ki kivel szeretne beszélgetni, annyira ismert mindenkit. Nem volt zúgolódás; úgy volt jó, ahogy ő elintézte. A zarándokutakon lelket öntött az emberekbe. Mindig jókedvű volt. Igazi falusi szájjal beszélt a múlttól, magáról. Olyan történetei voltak, amiken nagyokat nevtünk. Mindenkit szeretett. Így kezdte az utat: „Na, kedveseim!” Kívülről tudott sok Mécs László verset. Mások titkát a szívébe zárta, csak akkor nyílt meg, ha kérdeztem valaki felől. Bánya neki is volt, mint mindnyájunknak, de tudott csendben imádkozni és hallgatni. Imádkozzunk érte, bizonyára ő is imádkozik értünk. Kérem őt, imádkozzon családjaink megtéréséért, a Rózsafüzér társulat tagjaiért, egyházközségünkért! Felejthetetlen lesz a neve! Isten áldjon Marika néni! *Pappné Erzsike*

Köszönöm a sok szeretetet, azt, hogy megtanítottál az emberekkel bánni! Örökké megőrizlek emlékemben. Panni

Drága jó Marika néni! Távozásod nagy űrt hagyott bennem; a mai napig nem tudatosult, hogy most már az égiekkel karöltve imádkozol értünk, nem itt, közöttünk. Nem felejttem el azt a rengeteg segítséget, amit tőled kaptam. Lehetett szó hitoktatásról, énekekről, kézműves foglalkozásról, emberi kapcsolatokról, neked mindig volt azonnali ötleted rájuk, válaszaid a dilemmáimra. Követendő példa volt számomra határo-

zottságod, alázatod, vidámságod, diszkreciód, a mély Isten- és emberszereteted. Számomra nélküled nem lesz már ez a közösség, ez a templom ugyanaz, mint amíg közöttünk voltál. Vasárnaponként fájó újra és újra szembesülnöm azzal, hogy nem ülsz a lengőajtó mögött kedvesen mosolyogva, a rózsafüzért morzsolva. A tudat viszont szívderítő, hogy egy ilyen tiszta lélek imádkozik és jár közben értünk odafent, mint Te. *Sz. Judit*

Kedves Marika néni! Soha nem írtam levelet még olyan valakinek, aki már nincsen közöttünk, de most egy pár sorban szeretném neked megköszönni azt a szolgálatot, amit a mi és több más közösségért is tettél. Felsorolni hosszas lenne azokat a jó cselekedeteket, amelyeket te tettél másokért, s természetesen abszolút önzetlenül tetted mindet, csak egyszerűen szeretetből, gondoskodásból. Nem felejttem, s mindig előttem lesznek azok a karácsonyi találkozásaink, amikor is a szeretet-csomagokat segítéssel a nyugdíjas néniknek, bácsiknak elosztani, sőt volt, amit te vittél el személyesen, s közben több tucat rúd bejglit és sok kosár pogácsát sütöttél budafoki rászoruló ismerőseidnek. Nagy tanúság volt egész életutad, amit nekünk mutattál, nagy-nagy szeretettel gondolunk reád!

Kovács család

1991-ben volt, hogy a délszláv háború elől menekültünk ide, és amikor templomba kezdtünk járni, Marika azonnal észrevette, hogy egy idegen valaki jelentkezik itt gyerekekkel és a férjével, és azonnal segített. Voltak itt sokan, de észre se vettek. Marika észrevett. Könnyek gurultak a szeméből, annyira átérezte azoknak a helyzetét, akik menekültek. Mesélte egyszer, hogy amikor még tanított és gyermekei kicsik voltak, egy kirándulásra vitték a diákokat. Ő ilyenkor mindig elszökött szentmisére - amiről a kollégái tudtak -, bement egy templomba, leült hátul, és elkezdte mondani Jézusnak: „Édes Jézusom, én már nem bírom tovább se erővel, se idegekkel.” (Ott volt az ő három gyermeke, a Laci bácsi két gyereke, és gondozásra szoruló anyja is ott volt nála...) Elhallgatott, és egyszer csak egy férfihangot hallott, aki azt mondta neki: „Ne törődj semmivel, te csak énekelj!” És megismételte: „Énekelj!” Attól kezdve - azt mondta - olyan nyugalmat kapott, hogy ő csak énekelt. Valóban, nem volt olyan ének, amit kívülről ne tudott volna összes versszakával. Bárhová mentünk, ő már kezdte az éneket. *Szekeres Ilonka*

Elsőgyónás

Május 12-én, Urunk Mennybemenetelén végezte első szentgyónását 12 hittanosunk, hogy az októberben sorra kerülő elsőáldozásig havonta vegyék a „tisztulás fürdőjét”. Köszönjük Szekulesz Juditnak, hitoktatójuknak a gondos fölkészítést.

Áron: „Jó érzés volt Márton atya előtt térdelni. Izgultam nagyon. Mikor kijöttem a gyóntatószékből, éreztem, hogy büntelen vagyok.”

Dombi: „Jó volt túlesni rajta, mikor Márton atya feloldozott.”

Boti: „Fura érzés volt, hogy ott kellett térdelnem. Mintha össze lettem volna görnyedve. Mikor kijöttem, úgy éreztem magam, mintha szállnék.”

Korina: „Elégé izgultam. Félttem, hogy el fogom felejteni az imákat. Szép élmény volt, mikor meggyújtottam a mécesemet.”

Brigi: „Nagyon izgultam. Tetszett, mikor a végén elégettük a bűncédulatokat.”

Zsombor: „Megkönnyebbültem a gyónás után. Jó érzés volt, mikor kijöttem.”

Öröm Útja

A DIF (Délpesti Ifjúsági Fórum) szervezésében a kerületi plébániák ifjúsága a húsvéti Öröm útja közös végigjárásra indult május 2-án. Bár induláskor szinte biztosak voltunk benne, hogy csak idő kérdése a vihar kitörése és egy kiadós bőrig ázás - olyan baljós előjelei voltak az égen -, végül pár cseppel megúsztuk. Dörgéssel és villámlásokkal a vihar szépen kikerült. A Halmi erdő ideális helyszínnek bizonyult. Nem csak zezugos erdei ösvényei miatt, hanem mert a sétálókkal, kocogókkal találkozva egy

csöppnyi evangelizációra is alkalom adódott. A 14 stációt hat plébánia fiataljai vezették felváltva, és egy-egy állomáson fiatalok tanúságtételei hangzottak el a szentírási igékkel kapcsolatban. A III. állomás volt „Jézus találkozása Mária Magdolnával”. Ezen plébániánkról egy fiatal mondott tapasztalatot:

Azok megkérdezték tőle: „Asszony, miért sírsz?” Ő azt felelte nekik: „Elvittek az én Uramat, és nem tudom, hová tették!” [...] Jézus megkérdezte tőle: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Ő pedig, azt gondolva, hogy a kertész az, ezt felelte neki: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem!” Ekkor Jézus megszólította őt. (Jn 20,15)

Nem egészen három hete a felsősökkel voltunk minitáborban, ahol végigjártuk az Öröm útjának egy részét. Ahogy most, akkor is ez az állomás volt, amire készültem, bár nem egyedül. Akkor arról beszélünk, hogy milyen módon élhetjük át a mai világban - konkrétan a gyónásban -, amit Mária Magdolna. Hiszen bűneink miatt elveszítjük Istent szem elől, de ha teljes szívvel bűnbánatot tartunk, újra megláthatjuk Őt, hogy sosem

hagyott el, mindvégig velünk volt és fogta a kezünket.

Ahogy most gondolkoztam ezen a bibliai részen, más személyesebb dolgok jutottak eszembe. Sok ismerősöm van, de kevés olyan, akivel gyakran beszélek, és még kevesebb, aki közel áll hozzám. Sokáig azt hittem, hogy itt meg is áll a dolog, nem lesz olyan, aki ténylegesen ismerhet engem, teljes egészében. Nem találtam olyant, aki képes lett volna átörögni a falaimon. Általános alsóban jártam pszichiáterhez is, mert az osztályfőnököm elküldött, bár nem a zárkózottságom, inkább az órákon való unatkozásom miatt. A pszichiáter egyszer azt mondta, hogy valószínűleg sosem leszek képes senkit beengedni a szívembe, a gondolataim közé, a falaim mögé, ami magasabb, mint másoké, - hiába szeretném. Nem volt igaza, és ezért nem tudok eléggé hálás lenni. Két éve történt, hogy volt osztályomból az a lány, akit jó barátomnak véltem, megbántott. Azzal vádolt, hogy a barátja megcsalta őt velem. Nem tudom, honnan vette ezt. Ideges voltam, beszélni akartam vele, de képtelen voltam rá. Épp akkor egy keresztutat jártunk hittanos társaimmal. Útközben próbáltam sírni és eltemetni egy időre a történeteket, de nem sikerült. A templomba belépve is sírtam, hogy elvesztettem egy barátot. Keresztút után hűgommal és pár baráttal koncertre mentünk. Az úton egy sms-t kaptam egyik hittanos társamtól, aki látta, hogyan léptem be a templomba. Megkérdezte, mi a baj. Láttam, hogy aggódik értem. Először nem akartam neki válaszolni. Nem mertem közelebb engedni. Aztán valami megváltozott. A szívemmel úgy éreztem, hogy most az egyszer nem bújhatok el. Nem volt könnyű, de válaszoltam. Számomra

ez az este meghatározó volt. Ma nem tudnám, mihez kezdenék nélküle.

Annak ellenére, hogy nem reméltem, hogy találok, mindig is vágytam egy igazi baráttra, akivel bármiről beszélhetünk. Miként Mária Magdolna a sírnál, ott volt előttem már régebb óta, de én akkor még nem láttam meg őt. Jézus megmutatta, amit magamtól nem vettem észre, megkaptam Tőle a legjobb barátomat, így már nem csak Neki mesélhetem el a gondjaimat és örömeimet, mint előtte.

Balogh Ivett

„Hivatásos hívők”

Beszélgetések a kerület plébánosaival

A gondolat, hogy jó lenne olyan embereket is kicsit közelebből is megismerni, akik hivatásszerűen foglalkoznak a hittel, a vallással, a Hit éve alkalmából fogant meg. Arról elméltünk közösen a képviselőtestület tagjaival, hogy hogyan, milyen módon tudnánk ez év során kicsit elmélyíteni hitünket, milyen fogódzókat tudnánk adni, úgy magunknak, mint egyházközségünk további tagjainak hitéletünk megújításához. Talán a hiteles példák – gondoltuk – alkalmasak erre.

Az esték megszervezését Hős Csaba vállalta magára, aki fel is vette a kapcsolatot a kerületi atyákkal, és nem kis munkával, hiszen elfoglalt emberekről van szó, sikeresen „leegyeztette”, megbeszélte ezeket a havonta egymást követő péntek estéket. Így jött létre ez a kis beszélgetéssorozat, melynek során eljött hozzánk Gável Henrik, Neruda Károly, Czab Zsolt és Király Attila atya.

Bár a sorrendet nagyobb részt a véletlen alakította ki, úgy vélem, hogy gondviselészerűen következtek egymás után ezek a beszélgetések. Az egésznek valahogy megadta méltóságát, hogy Henrik

atya, aki kerületünk főplébániájának a plébánosa volt az első vendégünk – vele Csaba beszélgetett. Őt követte Károly atya, aki még csak rövid ideje szolgál a Szemere-telepen, és aki sok humorral és öniróniával osztotta meg velünk beilleszkedésének örömeit és nehézségeit egyaránt. Következő vendégünk az a Zsolt atya volt, aki szintén új helyen, az erzsébeti főplébánián végzi plébánosi szolgálatát (az ő helyére került Károly atya), és akit így szintén volt módunk az újrakezdés izgalmas és nehéz feladatairól faggatnunk. Sorozatunkat Attila atya zárta, akivel viszont nemcsak a közösség-, de a templomépítés körülményiről is volt módunk beszélgetni, hiszen az ő plébánosága alatt épült fel a Soroksár – Újtelep Fatimai Szent Szűzről elnevezett új temploma.

A beszélgetések centrumában a papi hivatásra való rátalálás útja és a hivatás mindennapjainak a megélése állt, de emellett még nagyon sok egyéből is szó került. Beszélgettünk a sportról (a tandemugráson át a biciklizésig), az építőiparról, a szakközépiskolákról, a papi nőtlenség nehéz kérdéséről, az egyetemista létről, az új pápánkról és kicsit az elődjéről is, a gyerekkorról, a felnőtté válásról, a közösségi oldalakról és még ki tudja mi mindenről. És mindeközben kicsit módunk volt képet alkotni ma-

gunkban négy olyan emberről, akik a Jóisten szolgálatának szentelték az életüket, és akik mind a négyen azt sugározták felénk, hogy jól döntöttek.

Bevallom, hogy bennem él egy ideáltipikus kép arról, hogy milyennek kell lennie egy papnak. Ezek a beszélgetések ismételten arról győztek meg, hogy milyen sokféleképpen lehet ezt a képet újrarajzolni, ráadásul anélkül, hogy bármilyen sorrendet kellene közöttük felállítani.

Hogy eredeti célunkhoz – hitéletünk elmélyítése – mennyire jutottunk közelebb, azt nehezen tudom megítélni. Magam mindenesetre sokat épültem azáltal, hogy a meghívott atyákkal beszélgethettem. Foglalkoztat a gondolat, hogy jó lenne folytatni. Egy következő körben talán érdemes lenne közelebről megismerkednünk közeli keresztény testvérközösségeink lelkipásztoraival is. Egészen biztos vagyok benne, hogy ez is tovább gazdagítana minket, segítené a Jóisten felé vezető utunkat. Meglátjuk...

CSL

Prevenció hivatások részére 2.

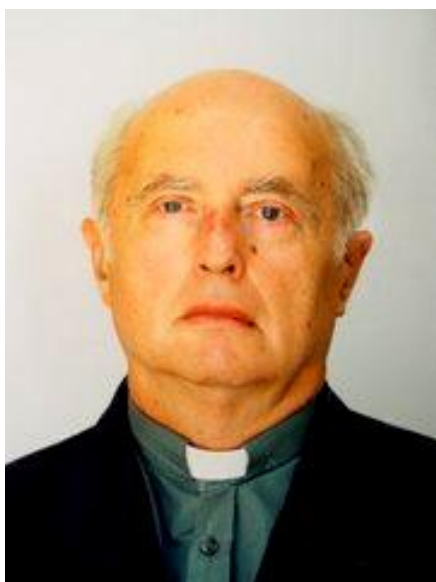
Mindig van mit tanulni. Mindig van mit javítani, és az Úristen iskolájában soha nincs szünet és nincs szabadság sem. Ez valahol szomorúnak tűnhetne, ha nem néznék mögé ennek a dolognak. Isten, ha megengedi a rosszat, akkor szembesít magammal, megengedi, hogy utáljanak, megengedi, hogy leköpjenek, megengedi, hogy kiröhögjenek. Amikor ez történik, újra és újra átélem a hitemet, saját múltamat vagy személyiségemet illetően a kudarcaimat, átélek egy korábbi sikertelenséget, egy sebet, amit más vágott rajtam régen. Mi a cél? Hogy azonossá váljak teremtett önarcképem-

mel, melyet Isten a születésemmel együtt megálmodott rólam. De ha elszenvedtem valamit, megvárja, hogy rájövjek, hogy ez vajon hogyan játszik közre a lelki tökéletesedésben. Ha ráébredtem egy rossz esemény értelmére, ez már önmagában véve vígasztal, de van, hogy valamiben tényleg igaztalanul bántak el velem. Ha szükséges, hogy az igazam bizonyítást nyerjen, ő beigazolja és megvéd. De van, hogy nem ad igazat nekem, hanem túlmutat egy nagyobb szeretet felé, amit tőlem vár. A cigányságot illetően is ez történt, miután leköptek. Kudarcot vallottan, és a rasszista és az isteni gondolatok egymásnak csaptak bennem. A főiskolán ebben a félévben romológiát tanultam. Ez a cigányság eredetével, kultúrájával foglalkozó tárgy, melyet egy nagyon kedves cigány ember tanított, Báder Iván. Még a nevét is büszkeséggel, örömmel és nagy tisztelettel mondom ki. Példája, stílusa, tudása, képzettsége, embersége magával ragadott mindenkit. Elmesélte a küzdelmeit, amit cigánysága miatt szenvedett el, elmesélte a munkásságát, amit a cigánysággért folytatott, felmutatta a cigányság értékeit, és egy érthetőbb helyzetbe állította őket. Igazi gyógyír volt a sebeimre minden órája, mert nem az gyógyított, amit mondott, hanem az, amit tett, és ahogy tette. Bennem egymaga képes volt felhúzni az egész cigányságot a teljes elítéltség szakadékából. De azt már nem tudtam meg tőle, mért köptek le a gyerekek Gödöllőn. Mindenesetre ez az ember a szívemhez nőtt, és van még egy cigány család, akikért odavagyok. Azonban Isten úgy gondolta, levizsgáztat. Tegnap apámmal Esztergom-Kertvárosba mentem. Neki munkája volt ott, engem kitett, és elmentem szétnézni a környéken. Ahogy végzett a dolgával,

felhívott, hogy hova jöjjön értem. Míg vártam, egy csapat kis cigánylány jött az úton. Szólongattak, köszöngettek, de ugyanaz a stílus, hangnem, mint Gödöllőn, ugyanaz a helyzet állt elő. Ott álltam egy válaszpont előtt. Most vagy jól teszek vagy rosszul. Jól kell tennem!!! Visszaintegettem nekik, rájuk mosolyogtam és örömmel köszöntem vissza. Elmentek mellettem és ekkor már apám is megállt az út szélén. Azt hiszem, ezt a vizsgát nem buktam el. Jól tettem és felálltam bukottságomból. Istennek hála! Isten sokszor kér, hogy bízzak benne és hagyjam el érte, ha valami túlzottan tapad hozzám, legyen az fájdalom, vagy valaki akit szeretek, vagy bármi amihez kötődök. Néha váratlanul elveszi, hogy egyedül Rá figyeljek, és egyedül Ő számítson. Ennek a történetnek lesz még folytatása. De csak szeptemberben... ☺

Marcsi

In memoriam Szigetvári Imre

2013. június 5-én elhunyt Szigetvári Imre, a vecsési Jézus Szíve Plébánia nyugalmazott plébánosa, címzetes apát, püspöki tanácsos. Templomunkból is so-

kan ismertek, mivel 10 éven keresztül volt Pestszentimre plébánosa Molnár Béla atya előtt, nyugdíjazása (2009) után pedig a Kandó térre költözött, közel hozzánk, így többször kisegített nálunk, amíg egészségi állapota engedte. 1935-ben született és 1959. június 21-én szentelték pappá Vácon. 1984-ben püspöki tanácsos. 2009-ben Tereskei címzetes apát címmel tüntették ki. Az évek során 11 verseskötete jelent meg.

Korábbi szolgálati helyei:

- Dunaharaszti-Fő káplán (1959–1962)
- Gyömrő káplán (1962–1963)
- Csongrád káplán (1963–1965)
- Hatvan-Belváros káplán (1965–1969)
- Nagykátai káplán (1969–1971)
- **Pestszentimre káplán (1971–1972)**
- Kecskemét-Főpl. káplán (1972–1975)
- **Pestszentimre káplán (1975–1976)**
- **Pestszentimrei plébános (1976–1986)**
- Újpest plébánosa (1986-1991)
- Vecsés-Andrássy-telep plébánosa másodlagosan (1992–2005)
- Vecsés-Felső plébánosa (1991–2009)

Az utolsó években sokat küzdött betegségével. Néha keserűen, néha megadóan fogadta a szenvedéseket, amelyekről Teremtője most már megszabadította Őt. Nyugodjék békében!

Az öreg gubás

Április 21-én délután ismét tartottunk egy külön gyerekmisé a templomban. A gyermekek ezúttal is a szentélyben telepedtek le polifómkra, oltárnak pedig egy alacsony kisasztal lett kinevezve. Az evangéliumi jó pásztor példabeszédét egy nagyon odaillő történet eljátszásával szemléltette Márton atya, aki mellett Fülöp Dani vendégszínház adott újabb színt. Mondani sem kell, hogy a gyerekek egytől egyig báránykák lettek, és az

evangéliumi lelkiület győzött! Mivel a történet üzenete magvas, közreadjuk:

Az öreg gubás

Élt egyszer egy pásztor. A kis falut övező dombokon őrizte a nyáját. Ezt a pásztort úgy hívták, hogy öreg Gubás. Az öreg Gubás nagyon szerette a juhait, és a juhok is nagyon szerették őt. Még azokon a nyarakon is, amikor szárazság sújtotta a vidéket, és alig-alig jutott egy harapás fű a bárányoknak, az állatok akkor is nagy bizalommal és ragaszkodással vették körül pásztorukat, és így bégettek egymás között: - „De jó, hogy a mi pásztorunk az öreg Gubás! Csak ő tud vigyázni az életünkre.” Az idős pásztor pedig sok mindenre megtanította bárányait, arra is, hogy hogyan éljék túl a szárazság idejét, amikor kevés a táplálék.

Egyszer, amint az öreg Gubás ott ült a domboldalon és vigyázta a nyáját, látta, hogy jön egy idegen pásztor, s mögötte tíz bárány lépdél sorban. „No, hát ez ki fia-borja lehet?” - tanakodott magában. „Sose láttam errefelé, de majd idejön, ha gondolja, és elmondja, hogy mit akar.” Oda is ért hozzá az idegen pásztor, és megszólította: - „Adjon Isten, vén Gu-

bás!” - „Fogadj Isten!” - felelte az öreg, ahogy illik. „Mi járatban vagy erre, fiam?” - „Én biz' a városból jöttem - szólt büszkén az idegen pásztor -, ott tanultam ki a pásztor-mesterség minden csínját-bínját, és most eljöttem erre a vidékre, hogy egy mintaállományt neveljek ki. Úgy fogom hívni őket, hogy Bajnok Birkák.” Az öreg Gubás megvakarta a fejét. - „Bajnok Birkák? És azt hogy csinálod, te idegen pásztor?” A másik magyarázni kezdte: „Nagyon egyszerű. Rászoktatom ezeket az ostoba jószágokat, hogy életrevalóbb módon viselkedjenek. Megmutatom, hogyan. Látod azt a kis dombtetőt? Fogj össze annyi szénát, amennyi a két karodban elfér, és tedd le ott!” Az öreg pásztor így is tett. Az idegen pedig a tíz bárányát egy vonalba állította, és kiadta a vezényszót: - „Induljatok!” Az idegen pásztor bárányai spuriztak föl a dombra, mindegyik a másikat akarta megelőzni a nagy tolongásban, és az a bárány, amelyik legelőször odaért, néhány harapással eltüntette a nyaláb szénát. „Látod-e, vén Gubás, így edződnek a birkabajnokok. Ha eleget gyakoroltatom őket, akkor gyorsak, erősek, ravaszak lesznek. Az én nyájam lesz a legéletrevalóbb nyáj, az én juhaimnak nem kell félniük senkitől és semmitől. No, most hadd nézzem a te bárányaidat!” - „Nem bánom, tehetünk egy próbát” - mosolygott a bajusza alatt az öreg Gubás. Leválasztott tíz bárányt a nyájából, odaállította őket egy vonalba, fölvitte a dombtetőre a nyaláb szénát, csettintett nekik az ujjával. A bárányok szép komótosan elindultak a dombra. Hátranéztek, ott van-e még az utolsó, s amikor odaértek, mindegyik evett egy falást, és utána félrehúzódott, így egyikük sem maradt éhen. Az idegen pásztor legyintett: - „No, te vén Gubás, a

báránnyaid jó nagy mamlaszok. Mutasd csak meg nekem az aklot, ahol laknak!” Az öreg Gubás bevezette az idegen pásztor az akolba, ahol bizony nagyon szűk volt a hely. A birkák egymás hegyénhátán feküdtek. Ez bizony kényelmetlennek tűnt. - „Látogass meg egy hónap múlva - mondta büszkén az idegen pásztor -, majd meglátod, hogy az én Bajnok Birkáim milyen aklokban lesznek!” Azzal az öreg Gubás bárányaihoz fordult: - „No, ti kis butusok, akar-e valaki bajnok lenni közületek? Mert az velem jöhet! Nálam jobb dolgok lesz.” Az öreg Gubás állatai közelebb húzódtak kedves pásztorukhoz. De volt köztük egy nyughatatlan kisbárány, akit elvakítottak az idegen pásztor fényes ígéretei. Ez közelebb oldalgott hozzá. Az öreg Gubás halkán utána szólt: - „Hát te?” A kisbárány izgatottan válaszolt: - „Én is gyors és erős akarok lenni! Olyan, akinek nem kell félni senkitől és semmitől! Bajnok akarok lenni!” Az öreg Gubás hosszan, szomorúan nézte, aztán így szólt: - „Hát menj, báránnyám. Remélem, még viszontlátlak.” Az idegen pásztor elvonult a báránnyáival, köztük masírozott büszkén az öreg Gubás kisbáránnya is.

Az őszi folyamán szállongtak hírek az idegen pásztorról, hogy felépítette az új aklokat, és már bőven akad fürge, erős báránny. Ezek a domb tetején laknak egy-egy számukra elkerített külön karámban. Mindegyiknek jókora hely jut. Ide került az öreg Gubás nagyravágyó kisbáránnya is, aki időközben jól megerősödött.

Aztán az őszi is elment, és jött a tél. És a télen a farkasok kijöttek az erdőből. Éhesek voltak, és báránnyhúsról fájt a foguk. Gondolták, próbát tesznek a vén Gubás nyájával. Egyik éjszaka beosontak az akolba. Az akolban ott szorongott

az egész nyáj, de a kosok legkívül. Így amikor a farkasok odalopakodtak, a kosok szarvával találták szembe magukat.

És a kosok szarva bizony kemény, úgyhogy a farkasok vonyítva menekültek az akolból. Nem értek hozzá a gyenge báránnyhúshoz. De ha már kijöttek az erdőből, gondolták, továbbmennek, és meglátogatják az idegen pásztor nyáját. Mivel a báránnyok itt elkülönített karámban voltak, mindegyikük egyedül, ezért nem tudtak egymás segítségére sietni. Hiába bégettek, az idegen pásztor aludt. Az öreg Gubástól idekerült báránny látta, hogy a farkasok már egészen közel vannak hozzá. Teljes erejéből bégetett, de hiába. Tudta jól, hogy a farkasok ellen semmi esélye, akármilyen erős is a báránnyok között. Keservesen sírni kezdett: - „Ó, drága öreg Gubás, kedves jó pásztorom, miért is hagytalak el téged! Tudom, te megőrizted volna az életemet, itt pedig a farkasok pusztítanak el. Be jó is volna otthon, a többiek között!” Az öreg Gubás még a domb túlsó oldalán is meghallotta és megismerte régi kedves kisbáránnyának hangját. Felkapta a botját, és rohant, rohant át a dombon, az idegen pásztor karámbjaihoz. Úgy eltángálta bot-

jával a farkasokat, hogy azok azóta is nyögnek belé.

Az idegen pásztor pedig, amikor másnap reggel fölkel, és megtudta, mi történt az éjjel, szégyenében nyakába vette a világot, és elbujdosott. Bárányait a vén Gubásra hagyta, aki azóta is ott legeltet a domboldalon. A bárányai nem bajnokok. Nem erősebbek és nem gyorsabbak másoknál, de ismerik és szeretik a pásztorukat, és tudják: ha az öreg Gubás vigyáz az életükre, nem kell félniük semmitől.

Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk Benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
10103881-45238100-01000004

Urnatemető

Urnatemetőnkben urnahelyeket lehet váltani 10 ill. 25 évre. A családi urnahelyek megváltása el nem évülő!

Az urnafülkék megváltási árai:

Férőhely urnák száma	25 évre Ft, ÁFÁ-val	10 évre Ft, ÁFÁ-val
1	165.000.-	82.500.-
2	270.000.-	135.000.-
3	330.000.-	165.000.-
4	420.000.-	210.000.-
5-6	100.000.-	50.000.-
Családi urnahely örökmegváltásra!		1.000.000.-

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után egy óras **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Első vasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmeákosási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu.

Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu